DIANA MONICA BUCIUMAN

Prefaţă: Pamfil Bilţiu

SUFLET RĂNIT

O POETĂ A IUBIRII ŞI NELINIŞTILOR

La Monica Diana Buciuman totul pare că se concentrează în actul de a scrie poemul. Livrescul, bucuria de fantază, jocul minţii agere, reveriile erosului cad copleşite de un simţ elegiac puternic şi de o nelinişte ce vine din adâncul existenţei sale. „Sunt vinovată c-am lăsat să cadă, / Peste cuvinte burniţa tristeţii, / Şi-acum îţi scriu cu gânduri de zăpadă, / Pe care nu le-aud decât pereţii. / Sunt vinovată că am strâns în mine, / Pietrişul alb al clipelor ce dor, / Ca lacrima ce n-a putut să nască, / În zi de sărbătoare un izvor" (vinovăţie). Descoperim în producţia poetei o tentativă de a sugera, prin muzicalitatea versurilor, o anume stare sufletească, o împăcare cu sine şi cu lumea. De aceea şi poezia ia uneori accente interogative, ridică întrebări. „Cum voi răzbi spre zorile spinoase, / Ale unui ţel înalt, mă-ntreb mereu? / Când mă lovesc de marginea tăioasă, / A neputinţei mele dragul meu!" (Ţel nobil). Poeta pune în prim-plan confesiunea. Nu este o jeluire a răului, a durerii, a eu-lui ci este prezentă o meditaţie asupra lor. Poeta nu este una de esenţă pur sentimentală, ci caută intens să-şi intelectualizeze trăirile. „Astfel pe suferinţa păgână ape-or creşte, / Spălând fecunditatea mizeră-a unei ierbi, / De-a nourilor cuget oglinda se topeşte, / În anotimpuri albe renaşterea-i de cerbi" (Suferinţă păgână). „Prin fisuri de

sunet bucuria-ţi treci, / Pălmuind cu flăcări temple ruinate, / Înăuntrul sorţii şuier de poteci / Aşteptând să curgă-n ora care bate". (Romantică)

Poezia e pentru Monica Diana Buciuman nu numai mărturie şi confesiune, ci în acelaşi timp creaţie. Grija pentru îmbinarea de cuvinte, limpezimea imaginilor, pentru fluiditatea versurilor, pentru selecţia metaforelor sunt principalele calităţi ale poeziei sale. Versul are la ea o fluenţă afectivă. Lirismul volumului „Suflet trubadur" este unitar şi are deschidere către marile teme ale poeziei. Întâlnim în cuprinsul volumului o poezie conceptualizată pe ideea de moarte, temă eternă în lirică. „Voi cădea odată din mine, / După mine altcineva va urma, / Moartea mea va fi poarta sub care, / Alţi oameni se vor săruta. / Fulgi de stea se vor stinge în lacrimi, / Un izvor va sfârşi undeva, / Amintirea mea va fi rană, / În cei ce mă vor căuta. (Rana amintirii).

Temele de meditaţie sunt tratate prin dezvăluiri de mare trăire şi sinceritate. „Limpezi doar ochii-mi vor rămâne / Să-şi înrămeze veghea-ntr-un înger fără chip; / Se vor zdrobi-n pustie oglinzile livide / Fără să lase dâre de rouă pe nisip" (Doar ochii).

Cu aceeaşi sinceritate meditativă tratează scurgerea ireversibilă a timpului. Aici poeta e mai bacoviană, poezia ei vizează decadenţa. „Ce repede-apune frumuseţea / Şi înserează ridurile-n noi! / Curând vom semăna cu nişte cuiburi / În care se înfig unghii de ploi. /

Şi vom simţi cum creşte mucegaiul / În colţul nesfârşitului ecou, / Când ne-om roti spre-o altă depărtare / Ca zborul înăuntrul unui ou”. (Frumuseţe apusă).

Tema vinovăţiei şi a căderii în lume este tratată şi ea cu aceeaşi sinceritate debordantă. Eu-l poetei este adus în prim-planul meditaţiei. „Sunt vinovată că am strâns în mine, / Pietrişul alb al clipelor ce dor, / Ca lacrima ce n-a putut să nască, / În zi de sărbătoare un izvor. / Sunt vinovată că mi-am dus de mână, / Înspre aiurea cel mai frumos vis, / Şi l-am împins într-un adânc de toamnă, / Să putrezească-n frunze de cais”. (Vinovăţie).

Poeta a rămas adolescenta cu sentimente pure, ultragiată de ciocnirea cu viaţa nedarnică cu ea. „Iertându-mă vei înţelege poate, / Că m-am pierdut de mine, nu ştiu unde; / Azi sunt numai îngheţul nevăzut / Din miezul unui zbor ce mă ascunde. / Şi voce n-am destulă să mă strig / Din spaţiul orb în casa unui nume / Mă-ncercuiesc doar dimineţi de frig, / Năluci încercănate ce s-au întors din lume”. (Speranţe în ascunziş).

Aspiraţia către puritate rămâne la poetă nealterată şi o caută înăuntrul lucrurilor. „Te văd umblând desculţ ca o nălucă / Pe-un drum de apă ce se varsă-n cer, / Şi paşii tăi se rotunjesc de lună / Ca de uitare vorbele ce pier. (Suflet pustiu).

Suferinţa este la poetă monologată şi incantatorie. „Sporind în ceasul inimii pustiul / Ce chin e să te am

numai în gând / Când vii pribeag dintr-un olimp de ceară /Pe pârtia legendei lunecând." (Suflet pustiu).

Aspiraţiile şi frământările poetei nu sunt numai incantaţie ci iau aspect de rugă directă. „Doamne, dă-mi putere, paşii nu mi-i frânge, / Nu stârni în mine vise, fără zbor! / Căci singurătatea din oglindă plânge, / În descânt sălbatic trandafirii mor. / Numai pentru Tine sufletul meu cată, / Să se-nalţe iarăşi în lumini celeste / Şi umil şi gingaş cum n-a fost vreodată, / În aroma nopţii lacrimă-nfloreşte." (Rugăciune).

Meditaţia la poetă capătă uneori profunzime şi asta pentru că în poezie nu învesteşte numai sensibilitate din belşug ci şi agerimea gândirii proprii. „Şi-n ceasul de lumină şi nemoarte / Icoanele din lacrimi amuţesc / Şi mâinile de trudă-ngenuncheate / Pe piepturi de zăpezi se risipesc." (Meditaţie). „Din ceştile speranţei, / ne bem existenţa, / cutremuraţi de frisoane bizare, / strivitoare e pânda / ce ne foşneşte-n auz." (Cafea amară).

Poemele Monicăi Buciuman sunt pătrunse, de un noian de nelinişti, în care spiritul întâlneşte cauzalităţile obscure, necunoscutul. Pe cât de liniştită este poeta faţă de semeni şi cu semenii din jur, pe atât de mare este neliniştea ei din poezie care o defineşte integral. Ea face parte dintre acei poeţi care scriu intens despre tristeţe, singurătate într-o manieră dezinvoltă. Uneori sentimentele răbufnesc către orizonturi mai încrezătoare. „Să viscolim arzând de drag şi ură / Pe-o margine de

suflet îngheţat / Să ne lovească viaţa peste gură / Cu funii lungi de cântec înstelat.” (De drag şi ură).

Volumul ne dezvăluie faţetele interioare ale poetei. Este în el şi autobiografie. Meditaţiile sunt ale unei femei care ştie poetiza bine viaţa.

Dacă în prima parte a volumului ne întâmpină o poezie de esenţă existenţială, cu un logos al eu-lui trăit şi redat intens, cu o pasionalitate caldă, în cea de-a doua lui parte îşi scrie cu slovele muiate-n foc poemele iubirii cum ar zice Octavian Goga.

Ceea ce se remarcă în aceste poezii este tonul sentimental, modul în care ele polarizează în jurul dragostei neîmplinite, cu iluzii, cu aşteptări zadarnice, cu îndoieli, cu speranţe şi incertitudini. „Din ape de oglindă neştirbită / Mereu tot mai aproape de cuvinte / Vom coborî iubirea ne-mplinită / Cu sfeşnicul de lacrimă fierbinte.” (Tandreţe). „Tu treci prin somnul meu ca un descânt, / Eşti plugul de pustiu ce trupu-mi ară, / Vopsind cu brumă restul de pământ, / Pe care-l poartă timpul subsuoară. / Cu aripi necuprinse îmi scrii târziul crez / Când spicele-ndoielii aşteaptă secerate / Îmi storci în păr agrafa luminii să visez / Că sunt fântâna care-ntr-o lacrimă se zbate.” (Visare).

Sentimentalitatea este la poetă mereu însoţită de răbufniri de intoleranţă şi neâ mpăcare, iar sentimentul este redat în plenitudinea trăirii sale. „Dulceaţa vocii tale o presimt / Cum se-mprăştie

clară în mine / De parcă s-ar scurge din stupi de lumini / Când mă umple toată de tine” (Numai dragostea ta). „Ţi-aş arăta femeia născută pentru tine / Ce te-ar iubi sălbatic într-un decor festin, / Dar îmi opreşte gestul în aer nu ştiu cine? / Şi iar mă simt povară pe-un umăr de mălin.” (Teamă de iubire).

În poemele iubirii poeta pune mai multe teme de reflecţie: neîncrederea, durerea şi teama apoi îndemnul: „Iubeşte-mă nebun abstract de toate / Zvârlind în limba toamnelor tocite / Iubirea care-n glezne ne mai bate / Ca un sonet de frunze învechite.” (Îndemn).

„Suflet trubadur” este un volum care propune o poetă de aleasă sensibilitate, ne dezvăluie un talent, care ştie învesti în poezie sensibilitate, gândire, trăire. Este un volum cu care debutează semnificativ în arena poeziei actuale.

Pamfil Bilţiu

DESTIN

Un amănunt ca o pedeapsă vie
A două zodii ce adastă-n toamnă
Pe-o copie de frunză vineţie
Un amănunt din toate mă condamnă.

Nepăsători destinului în care
Ne azvârlise-n braţe omeneşte,
În miezul zilei înflorind de soare,
Ciocnind fluidul vieţii în ferestre.

Noi ne iubeam cu atâta-nflăcărare
În strigătul cuvintelor cernute,
Era atunci un loc pentru-o cărare
Şi-un râu advers cu orizonturi mute.

Ne aruncam prelungi netemători
În undele-i nespus de răsfăţate
Aveam pe umeri tatuat un zbor
Şi-n păr urme de buze înstelate.

De tine nu mai ştiu şi-i prea târziu
S-a stins în cuget flacăra curată
Lăsându-mă pe ţărmuri de pustiu

Să cresc asemenea ierbii-nsingurată.

VINOVĂŢIE

Sunt vinovată că am strâns în mine
Pietrişul alb al clipelor ce dor
Ca lacrima ce n-a putut să nască
În zi de sărbătoare un izvor.

Sunt vinovată că mi-am dus de mână
Înspre aiurea cel mai frumos vis
Şi l-am împins într-un adânc de toamnă
Să putrezească-n frunze de cais.

Sunt vinovată c-am lăsat să cadă
Peste cuvinte burniţa tristeţii
Şi-acum îţi scriu cu gânduri de zăpadă
Pe care nu le-aud decât pereţii.

ŢEL NOBIL

Cum voi răzbi spre zorile spinoase
Ale unui ţel înalt mă-ntreb mereu?
Când mă lovesc de marginea tăioasă
A neputinţei mele dragul meu!

Cum voi sădi-n nemoarte poezia
Trecând-o prin lăuntrul fiinţei mele?
Când tot ce-adun e doar închipuirea
De-a curge ca un viscol printre stele.

SUFERINŢĂ PĂGÂNĂ

Astfel vom fi egali – fântâni arteziene –
Afuziuni plăpânde, fugare-n orizont,
Şi aburii de cetini ne vor prescrie-alene
Divină legea firii de care-om ţine cont.

Astfel pe suferinţa păgână ape-or creşte
Spălând fecunditatea mizeră-a unei ierbi
De-a nourilor cuget oglinda se topeşte
În anotimpuri albe renaşterea-i de cerbi.

Şi astfel, ca nicicând un ideal de vară,
Ne va uni-n sonore iluminări de stea
Renaşterea aceasta azi poate să ne ceară
Pe libertatea sfântă noianele de nea.

ROMANTICĂ

Prin fisuri de sunet bucuria-ţi treci
Pălmuind cu flăcări temple ruinate,
Înlăuntrul sorţii şuier de poteci
Aşteptând să curgă-n ora care bate.

Jerbe-nlăcrimate, colb învăpăiat
Blânde reculegeri dintr-un mai semantic,
Spre cetatea vieţii visului curat
Îţi presară calea cavaler romantic.

Respirat de calmul curgerii rămâi
Pe obrazul umbrei mască ne-ntinată,
Cu priviri tăioase clipa s-o mângâi
Descuind din lucruri viaţa înc'o dată.

RANA AMINTIRII

Voi cădea odată din mine.
După mine altcineva va urma.
Moartea mea va fi poarta sub care
Alţi oameni se vor săruta.

Fulgi de stea se vor stinge în lacrimi
Un izvor va sfârşi undeva
Amintirea mea va fi rană
În cei ce mă vor căuta.

Nu vor şti însă-n ce loc
Mă răsfir peste crini de zăpadă
Şi de greieri în păr mi se coc
Şi de pot depărtări să mă vadă.

Numai ropotul ploii târzii
Îmi va umple craniul cu timp
Să-mi viseze-n orbite lumina
Unui alt neştiut anotimp.

MOARTE TRIUMFALĂ

O moarte triumfală ne pândeşte
Prin geamul subţiatului destin
Hai pune-ţi haina lacrimii celestă
Pe umerii acestui timp străin!

Şi învaţă-mă sărutul de adio!
Să pot urca spre mine surâzând
Pe scara lunecoasă-a unui ţipăt
Sub zările de dincolo de gând.

MEDITAŢIE

Un muc de stea mai fumegă-n câmpie
Şi marea se răstoarnă în cocori
Seminţele te aşteaptă-n agonie
Cu bobi de rouă mari să le-nfiori.

Şi-n ceasul de lumină şi nemoarte
Icoanele din lacrimi amuţesc
Şi mâinile de trudă-ngenuncheate
Pe piepturi de zăpezi se risipesc.

FRUMUSEŢE APUSĂ

Ce repede apune frumuseţea
Şi înserează ridurile-n noi!
Curând vom semăna cu nişte cuiburi
În care se înfig unghii de ploi.

Şi vom simţi cum creşte mucegaiul
În colţul nesfârşitului ecou,
Când ne-om roti spre-o altă depărtare
Ca zborul înăuntrul unui ou.

LACRIMI REVĂRSATE

Prelungă floarea lutului te-absoarbe
Într-un veşmânt de lebădă albastru
Cu lacrimi revărsate noaptea oarbă
Te-adoarme legănându-te-ntr-un astru.

Şi peste ani din chipul tău curat
Rămâne doar un pumn adânc de soare
Pe-un ţărm opal de nuferi unde bat
Cununile de valuri călătoare.

Frunzişurile ning deasupra ta
Un cânt de perle cu miros de fluturi
Si tu respiri din fiecare stea
Un vis prelung luat din începuturi.

Căci trecerea ţi-e doar o împlinire
Un fel de lună-n pântecul luminii
Când tremură în noaptea de iubire
Luceferii pe care-au crescut spinii.

VEŞMÂNT DE NUNTĂ

De-acum eşti numai cântec pe un tărâm cu fluturi
Şi te respiră seva din ceasurile-albastre
Suind în tine câmpul de floare ce ţi-l scutur
Dintr-un veşmânt de nuntă înlăcrimat de astre .

Şi-ţi picur peste tâmple din creanga lunii-o rază
Când te vei cerne lină pe-un ţărm necunoscut
În părul tău de vrajă toţi îngerii se aşează
Să ti învelească somnul cu aripi de sărut.

IROSIRI

Ne irosim menirea în trudă şi durere
Spre asfinţit ulcioare de întrebare cresc
Din lutul fiinţei noastre crăpat de priveghere
Când vocea nu ne-ajunge să spunem: te iubesc!

Pârjol de neodihnă ni-s mâinile ce cară
Singurătăţi prezise de-un ghioc muşcat de ploi
Fără să bănuiască că nu vor fi în stare
Să îmblânzească cobra pustiului din noi.

TEAMĂ

Viermuiesc pe prundul tăcerii,
Scoici de-amintiri străvezii,
Şi şubredă-i scara uitării,
Urcată de paşi de stafii.

Se sprijină timpul în cârje
Plouat cu seminţe de înger,
Cum să-mi salt peste munţii de griji,
Inima ca să nu sânger?

Cum să fiu când lacul de frig,
Pân' la os avid mă pătrunde,
Şi gândul mi se face fluid,
După zidul surpat ce-l ascunde.

UITAREA ÎN CUVINTE

Cuvintele alunecă-n uitare
Trestii subţiri pe dinăuntru goale
Să mângâie pustiul înflorit
Ca o ruină albă de petale.

CAFEA AMARĂ

Din ceştile speranţei,

Ne bem existenţa,

Cutremuraţi de frisoane bizare,

Strivitoare e pânda

Ce ne foşneşte-n auz.

VISARE

Tu treci prin somnul meu ca un descânt
Eşti plugul de pustiu ce trupu-mi ară
Vopsind cu brumă restul de pământ
Pe care-l poartă timpul subsuoară.

Cu aripi necuprinse îmi scrii târziul crez
Când spicele-ndoielii aşteaptă secerate
Îmi storci în păr agrafa luminii să visez
Că sunt fântâna care-ntr-o lacrimă se zbate.

MERGEM

Mergem încărcându-ne cu vreme
Coşurile oaselor fragile
Fiare însetate şi flămânde
De singurătăţile sterile.

RUGĂCIUNE

Doamne, dă-mi putere, paşii nu mi-i frânge!
Nu stârni în mine vise, fără zbor!
Căci singurătatea din oglindă plânge
În descânt sălbatic trandafirii mor.

O, ce greu mă rupe toamna dintre frunze!
Stingheresc banale mâinile de fum,
Numai pentru Tine, Doamne, mai am buze,
Să îngân o rugă palidă pe drum.

Numai pentru tine sufletul meu cată,
Să se-nalţe iarăşi în lumini celeste
Şi umil şi gingaş cum n-a fost vreodată,
În aroma nopţii lacrimă-nfloreşte.

COMOARA FRUMUSEŢII

Ce rar se-ntâmplă să descoperi
Comoara frumuseţii din sufletul cuiva!
Când trec pe lângă tine măşti pictate
Cu chipurile supte de o tristeţe grea.

Ce rar se-ntâmplă să-ntâlneşti
Un codru de lumină abia intrat în vară,
În care să te-aştepte cineva
Să-ţi lustruiască aripa de ceară.

NU SUNT UN CHIP CIOPLIT

Să nu-ţi faci chip cioplit din mine
Şi nici ofrande-n nişe să nu-mi pui
Din cupa frumuseţii-atât rămâne
Un răsărit lichid de măşti verzui.

Nu da acestui chip cioplit drept luciu
Azurul ce te pierde în abis
Ci uită-mă mai bine printre lucruri
Să sângerez în coasta unui vis.

Consolatoare o vopsea de zgură
Va şterge în zigzag lumini de fluturi
Se vor aşterne tainic peste gură
Iertările ce mestecă săruturi.

SPERANŢE ÎN ASCUNZIŞ

Iertându-mă vei înţelege poate,
Că m-am pierdut de mine nu ştiu unde
Azi sunt numai îngheţul nevăzut
Din miezul unui zbor ce mă ascunde.

Şi voce n-am destulă să mă strig
Din spaţiul orb în casa unui nume
Mă-ncercuiesc doar dimineţi de frig
Năluci încercănate ce s-au întors din lume.

SUFLET PUSTIU

Te văd umblând desculţ ca o nălucă
Pe-un drum de apă ce se varsă-n cer,
Şi paşii tăi se rotunjesc de lună
Ca de uitare vorbele ce pier.

Sporind în ceasul inimii pustiul
Ce chin e să te am numai în gând
Când vii pribeag dintr-un olimp de ceară
Pe pârtia legendei lunecând.

Să îmi aprinzi sub gheaţa amintirii
Un anotimp de lacrimă şi dor
În nopţile ce-mi leagănă mâhnirea
Şi-mi ţipă în urechi şi zeii mor.

DOR NEVINDECAT

Te duci aşa cu-o aură pe creştet
Peste nisipul timpului hain
Să îţi auzi galopul cărnii veşted
Când treci prin lume, călător străin.

Te duci aşa de dor nevindecat
Ca iarna ce-a fugit dintr-un colind;
Şi viaţa ta-i un rug însângerat,
Pe care calcă îngerii plângând.

IUBIRE FRÂNTĂ

Când nu mai ai pe cine să iubeşti
Şi-ţi rătăceşti sămânţa în pustie
Şi lumânări de greier te pândesc
Să îţi aprindă inima târzie…

Când nu mai ai pe cine să aştepţi
Şi se-adânceşte liniştea în tine
Eşti casă bântuită de năluci
În care numai vântul galben vine.

IUBIRE APUSĂ

Ninge potolit pe viaţă şi pe moarte
Te chem să vii pe malul răvăşit
C-un cimitir de felinare sparte
Să ne-ngropăm iubirea în nisip.

Şi în rostogolire să ne spele
Oceane de luceferi nenăscuţi
Să ne miroase lacrima a stele
Când vom pluti pe pietre nevăzuţi.

Tăceri de cuci să ardă nefiresc
Topind zăpada îngropării noastre
Când pleoapele de spini ne înfloresc
Şi apasă-n noi, ca-n mările sihastre.

SUFLET RĂNIT

Să nu mai numeri zilele ce zboară
Palide păsări înspre nicăieri!
Nu-ţi fie frică, nimeni n-o să-ţi ceară
Să scormoneşti în rana dinspre ieri!

Se face toamna cailor cenuşă,
Pe şei subţiri de aer tremurând;
Mai bine uită-ţi mâna-ntr-o mănuşă
Să încălzească faţa altui timp!

DORINŢĂ

Nu-mi cere să te-alung spre niciodată!
Chiar dacă n-ai mai îndrăzni să speri,
Că-ţi vei aşterne dragostea vreodată
Ca pe-un covor de raze peste seri.

Nu-mi spune să te uit printre corăbii,
Ce nu se-ntorc din somnoroase mări;
Chiar dacă între noi sunt râpi de ceaţă,
În care fierb atâtea depărtări.

CONFESIUNE

Nu te cunosc decât atunci când plângi
Înveşmântat în flăcări, în lumini
Tresari muşcând din podul palmei stângi
Râul de sânge presărat cu crini.

Şi ne visăm în noaptea de zăpadă
Cum stăm pe maluri păsări ce se zbat,
Sub lama născocită ce poate să ne cadă
Chiar şi peste gâtul iubirii speriat.

Tu mă cuprinzi cu aburi ce încă licăresc
Pe prundul adormit sub valuri de târziu,
Şi drumul ni se pare atât de-mpărătesc!
Căci ducem fiecare în coaste un pustiu.

Dar frică mi-e că voi muri pe drum
De-atâta plâns pierdut într-o fântână
Ia-ţi caii tăi de lemn şi fugi acum
Cât moartea ta îţi mai întinde-o mână!

TRISTEŢE ÎN DOI

Se înteţeşte viscolul din oase,
Pătate-s amintirile cu frig,
Mătasea serii fumegă sfioasă
Pe gleznele zăpezii când te strig.

Se reazemă de noapte răbdătoare
Neîmblânzite haite de dihănii;
În inimă iubirea astăzi moare,
Hălci de iluzii sângeră pe sănii.

Nu mai există-ntoarcere spre noi,
Şampania va curge; ce răsfăţ!
Ne dezbrăcăm de lacrimi; suntem goi
La masa prihănitului ospăţ.

AMINTIRE

Îţi aminteşti zăpada cireşilor prea scurtă
Neaşteptat de albă căzută-n palma ta,
Cernându-se-n uimirea luminii desfăcută
Întârziind obrazul iubirilor din ea?

Când te-ai oprit, păşisem odată peste veci;
Din nou un nour vânăt şi risipit de ploaie,
Trântind înviorat sub glezne reci
Sărut de greier stors dintr-o văpaie.

Ca printr-o adiere cu sâmburii striviţi,
Drumul sfârşise marea cu unduiri întoarse;
Şi-un înger pal din cărnuri de nuntă înflorit
Scurgea botezul fumurilor arse.

Îţi aminteşti de lucrurile simple
Care veneau spre noi când le chemam?
Când şarpele visării ne dezmierda pe tâmple
Şi doar unul pe altul ne aveam?

POVEŞTI ARZÂNDE

Am să te-adun din lanul iluziilor coapte
Să te respire vântul iubirii pe-nserat
Şi să-ţi citească visul în fiecare noapte
S-auzi cum ard în tine poveşti cu-adevărat.

Şi, dacă vreodată putea-vei să-mi întinzi
O mână ce se lasă de-o vrajă biciuită,
Doar dinţii din săruturi se vor privi-n oglinzi
Să se ascută tainic de apa limpezită.

Şi dacă din miresme vom împleti o scară
Ca să urcăm lumina din noi spre eternitate,
O vreme ne-or rămâne cuvintele afară
Prin iarba unei veri să alerge-mbrăţişate.

PÂINEA IUBIRII

Să muşti din pâinea fragedă-a iubirii
Descoperind o puritate-anume
Ce-ţi cotropeşte inima şi gândul
Şi te înalţă dincolo de lume.

Să crezi că într-o zi călcând pe moarte
Vei alerga spre zorii veşniciei
Ducând în dinţi o flacără de vis
Şi-n pleoape plânsul alb al poeziei.

CĂUTARE

Te caut iar învinsă de patimă şi dor
În necuprinsul zărilor albastre
Când marea-aprinde candele de scoici
Peste nisipul inimilor noastre .

Uniţi în doi ce-aproape sunt de tine!
Şi părul tău miroase azi a vânt
Îţi torn pe suflet lacrima din mine
Prelinsă dintr-o clipă de pământ.

Îţi mângâi chipul cu privirea lină
Fără să ştiu pustiul ce mă-ncape
Tu eşti în trupul meu ca o lumină
Ce-a izbucnit din cântece de ape.

Îţi simt aroma fremătând pe buze
Şi visul sună-n noaptea de aramă
Peste oraşul îmbrăcat în frunze
Un răsărit de rugă se destramă.

TEAMĂ DE IUBIRE

Plouă cumplit peste poteci umile
Cu frunze otrăvite de-un cântec neştiut
Şi nu-ndrăznesc s-acopăr distanţa dintre zile
Cu mantia de rouă a unui început.

Ţi-aş spune-nfiorată eşti totul pentru mine
Dar mă-ngrozeşte foamea şi setea ta de joc
Când îmi arunci în faţă cuvintele jivine
Să-mi pipăie obrazul cu dinţii lor de foc.

Ţi-aş arăta femeia născută pentru tine
Ce te-ar iubi sălbatic într-un decor festin
Dar îmi opreşte gestul în aer nu ştiu cine?
Şi iar mă simt povară pe-un umăr de mălin.

ALEASĂ DE ÎNGERI

Bat inimile noastre,

Ca două limbi de frunze,

În ceasul de rugină al toamnei,

Ce se cufundă-n risipă

Şi nu ştiu, de unde,

Vine spre noi,

Atâta aer fierbinte,

Să ne mângâie chipurile

Şi gesturile neterminate

Şi nu ştiu: De ce,

Dintr-o mare de îngeri

M-ai ales tocmai pe mine?

NUMAI DRAGOSTEA TA

Dulceaţa vocii tale o presimt
Cum se-mprăştie clară în mine
De parcă s-ar scurge din stupi de lumini
Când mă umple toată de tine.

Pe prundul vieţii ud de-ntâmplări
Numai dragostea ta mă reţine
Când se mişcă în pântecul sorţii cărări
Ce au purtat bucurii spre ruine.

AICI AMÂNDOI

Suntem aici spunându-ne pe nume
Sub cerul vieţii străbătut de ploi
Masându-ne cu creme de surâsuri
Privirile ce s-au golit de noi.

Suntem aici întorşi de nicăieri
Dorindu-ne mai mult ca niciodată
De parcă mâine totul s-ar sfârşi
Şi ne-ar străpunge-o linişte ciudată.

REÎNTOARCERE

Mă reîntorc din nou înfiorată
Cu sufletu-n genunchi spre-a te iubi
Pe culmea dimineţii-mbrăţişată
De fluviul înspumatei reverii.

Mă reîntorc iubite renăscând
Ca Phoenix din propria-i cenuşă,
Egală cu un foşnet de rază tresărind
C-o să ne bată veşnicia-n uşă.

SCRISOARE

Îţi scriu pe o petală de lună-njunghiată
Cu aşchii de lumină desprinse din viori
Când îngerul iubirii spre tine-o să mă poarte
Să îţi îmbrac fereastra privirii în culori.

De-o să mă-nchizi în vise cu lacăte de tremur
Îngemănate flăcări ne-or lumina sfioase
În inimă stârnite fărâme de cutremur
Când pietrele tăcerii de-un dor se lasă roase.

La masa nevăzută a timpului hain
Când licăriri de clopot s-or afunda-n departe
Vom închina, iubite, cu ceşti de aburi vin
Şi limbi de veşnicie vor ninge peste moarte.

REVERIE

Am gustul tău pe limbă orice-aş face
Nu reuşesc de tine să mă îndepărtez
Ne căţărăm buimaci sub zările sărace
Pe muntele sticlos a unui crez.

Din când în când îmi aţipeşti în suflet
Cum aţipeşte marea în scrum de pescăruşi
Dar te trezesc c-un răsărit de aripi
S-auzi cum vin spre noi îngeri de pluş.

DOAR OCHII

Limpezi doar ochii-mi vor rămâne
Să-şi înrămeze veghea-ntr-un înger fără chip
Se vor zdrobi-n pustie oglinzile livide
Fără să lase dâre de rouă pe nisip.

Şi ca-ntr-un joc cu pânze de păianjen
Voi năvăli spre dincolo devreme
Fără s-aud cum sar păduri de plânset
Din sâmburii albastrelor poeme.

DE DRAG ŞI URĂ

De-atâta alb intrăm bolnavi în iarnă
Prin sticla aburitelor cuvinte
Un spaţiu clătinat de zei ne toarnă
Zboruri lăptoase-n lacrima fierbinte.

Şi viscolim arzând de drag şi ură
Pe-o margine de suflet îngheţat
Să ne lovească viaţa peste gură
Cu funii lungi de cântec înstelat.

DURERE ASCUNSĂ

Nespus de mult mă doare să te ştiu
Orbecăind prin bezna iluziilor singur,
Cărând pe braţe vreascuri de târziu
Când seacă râul soarelui din muguri.

Nespus de mult m-apasă lipsa ta
De parcă totul se transformă-n rană,
Şi nu mă pot cu inima semna
Pe sângele iubirii ce mă cheamă.

VINE O ZI

Vine o zi în care va trebui să ierţi
Cu sufletul întors către iubire
Să-ţi faci bilanţul vieţii să înduri
O toamnă înmuiată-n nesfârşire.

Vine o zi în care va trebui să-ţi laşi
Cuvintele afară pe pietre să viseze
Cum un mormânt visează-n alt mormânt
Singurătatea lumilor obeze.

ÎNTREBĂRI

De ce nu ai avut atunci putere
Să lupţi pentru iubire şi să speri?
Şi mi-ai întins doar poduri de tăcere,
Să îmi rănească pasul efemer?

De ce-ai crezut că vremea o să-ţi şteargă
Prezenţa mea din fiecare gând
Şi-ai să revii în jungla lumii largă,
Nepăsător precum un vânt flămând?

De ce-ai trăit cu atâta-nverşunare,
Şi nu te-ai smuls din apriga-ţi risipă,
Când mai puteai salva de la înec,
Din rostul tău poate încă-o aripă?

HAI SĂ FUGIM

Iubitul meu hai să fugim în munţi
În sania tăcerii de cleştar
Ne pice blând luceferii pe frunţi
Iviţi din ruga nopţilor de jar

Cuprinşi de sete astfel vom porni
Spre o duminică mereu a noastră
Să te iubesc şi să mă poţi iubi
Pe-o pârtie de linişte albastră

Să-mi desenezi pe piscuri de lumină
Urma miresmei ce mi-o laşi pe buze
Şi freamătul ce mi se frânge-n mână
Ca un buchet îngălbenit de frunze.

NEÎNCREDERE

Poate că nu te-ai mistuit de tot
Şi mă aştepţi pe pragul unui mâine
Dacă-aş putea aş trece acum înot
Râul din rai să mă întorc la tine.

Şi ţi-aş aduce-n pumnii de nisip
Sărutul unui zbor de-nveşnicire
Să îţi topească spaima de pe chip
Să nu mai fi barbară nălucire.

SINGURĂTATE

Nu mă-ntreba de ce singurătatea
E patu-n care veşnic voi dormi
Alături de cuvintele bolnave,
Ce n-au mai încăput în poezii!

Sunt prea departe, încă prea departe
De tot ce-nseamnă astăzi a trăi;
Să mă privesc cum mă desprind de mine,
Fără să-mi pară rău că voi muri.

DESTĂINUIRE

Nu vă acuz, prieteni, de nimic!
Chiar dacă uneori sunteţi răcoarea
Ce-mi iscodeşte eu-l cu ghimpi de înserări
Şi-mi umple de-ndoială aşteptarea.

Aş fi poate o alta fără voi
Şi n-aş simţi pe gânduri cum se-aşează
Cununa-nvolburată a durerii
Prin care nu mai trece nici o rază.

Vă mulţumesc, prieteni, şi vă iert,
Aşa cum toamna cruţă o cetate
În care locuiesc îngeri târzii,
Închişi în sâmburi de eternitate.

ÎNTREBARE…

Voi nu vedeţi că nu sunt o păpuşă
Atrasă de un joc de mâini subţiri
Ce-şi leagă aşteptările de-o uşă
Pe care intră numai năluciri?

Voi nu vedeţi că-n mine scânteiază
Marmura albă-a soclului visat,
Pe care mai dansează o amiază
Strângând în braţe-un soare vinovat?

NINGERE

Să mă rotesc, cu tine, sub zările de ceaţă,
Când iarna mă îmbracă, c-o rochie de fulgi
Şi luna patinează pe-o aripă de gheaţă,
Să nu mai vrei, iubite, din vis să mă alungi.

Să-ţi treci prin părul negru ce-mi lunecă pe masă
Botezul mâinii albe, ce freamătă durut,
Deasupra unui zbor, când vraja luminoasă
Aprinde-n curcubeie oglinda de sărut.

TEAMA DE TOAMNĂ

Înmiresmate ploi îşi pierd aura
Sticleşte iarba-n ochiul unei stele
Simt cercul spaimei dându-se de-a dura
Pe coridorul strâmt al fiinţei mele.

Zdrobite-n dinţi cuvintele pocnesc
Când lemnul crud ascunde-o vioară
Ce-şi limpezeşte cântecul ceresc
Într-un adânc de lacrimă amară.

TANDREŢE

Ne vom privi cu suflete de flori
Fără sfârşit vom prinde rădăcini
În zorile nestinsei sărbători
Ce picură ca sâmburi de lumini.

Şi-n ape de oglindă neştirbită
Mereu tot mai aproape de cuvinte
Vom coborî iubirea ne-mplinită
Cu sfeşnicul de lacrimă fierbinte.

Şi, picurând în pierdere şi-n oră,
Vor asfinţi pe ţărmuri neîntoarse
Cenuşile de vis ce mai devoră
Din restul cărnurilor noastre arse.

Căci viaţa nu-i decât o ironie
Trădarea noastră pe un pumn de soare
Zidită pe o arşiţă pustie
Şi-atât cât poate duce fiecare.

ÎNDEMN

Iubeşte-mă-n luceferi de tortură
Ocean bătut în cuie mari de flori
Şi-n răstignirea toamnelor de zgură
Presară iar câmpii de stea şi sori.

Iubeşte-mă nebun abstract de toate
Zvârlind în limba toamnelor tocite
Iubirea care-n glezne ne mai bate
Ca un sonet de frunze învechite.

Iubeşte-mă, înmoaie-mă-n cuvinte
Dând flăcărilor aripi de cristal
Când lacrima ţi-o beau aşa fierbinte
Mai simt alcătuirea din fiecare val.

Îmi urcă-un fulger tresărind în piept
Ca brazdele săpate pe ogoare
Sub străveziul mării drumu-i drept
Să ne ucidem floare lângă floare.